Ч. 205. Неділя 25 (12) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарвецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Австрийско-італїяньский торговельний договор. — Торжества в Білгороді. — З российско-япаньскої війни.)

На вчерашнім засіданю долїшно-австрийского сойму у Відни предложив посол Колїско і тов. внесене, взиваючи правительство, аби відкликало розпорядженє о заснованю паралельних кляс славяньских на Шлеэку. Внесенє передано комісиї. Друге внесенє того посла, аби візвати комісию до зложеня о тім справозданя на слїдуючім засіданю, відкинено. — У відповіди на інтерпеляцию в справі надто скорої їзди автомобілями, зазначив намістник ґр. Кільмансеґ, що правительство займало ся вже тою справою і небавом буде видане відповідне розпорядженє.

На вчерашнім засіданю шлеэкого сойму німецкі народовці, людовці і Всенїмці поставили внесенє, аби правительство заложило в Опаві дирекцию зелїзниць державних і дирекцию почтову, аби усунуло із всїх тих частий Шлеэка, в котрых мешкають Нїмці славяньских урядників т. е. ческих і польских і аби не попирало в політичній службі урядників з аристократичних родів. Та третя точка внесеня викликала велике обурене серед шляхотских соймових послів, так що прийшло навіть до суперечки між ними а послами, що підписали внесенє.

Торговельні переговори між Австро-Угорщиною а Італією, які вели ся в часї цїлого минувшого лїта, доведені о стілько до вдоволяючого успіху, що головні працї обосторонних відпоручників вже покінчені. Нова угода межи Австро-Угорщиною а Італією зложена з нової провізориї на місце дотеперішної і з проекту торговельного договору. Підписане провізориї послїдує за кілька днів по полагодженю кількох важних формальних справ. Австрийскі відпоручники від'їхали вже з Італїї до Відня.

На закінчене коронацийних торжеств видав вчера король Петро І. снїданє для окремого болгарского посольства, а по полудни ґалевий обід. В часї обіду підніс король тоаст в честь тих монархів, котрі вислали своїх представителів на коронацийне торжество. Італїяньский посол подякував за тоаст і в довшій промові доказував, що сербский нарід в наслїдок коронациї затіснив вузли, які лучили его з королем і навязав знов з давною минувшиною. Бесїдник пересьвідчений, що Сербія під правлїнем так сьвітлого і мудрого короля буде поступати і розвивати ся в напрямі поступу. Закінчив тоастом в честь короля.

Про найновійші події на поли війни доносить урядова телеґрама з Токіо: Коло міст Талїн і Санґюнку, 60 миль на північний всхід від Лаояну, заатакував сильний відділ Японців машируючи дня 20 с. м. через Гіенчун, машиновими карабінами неприятельскі відділи, котрі були в Талїн, іменно одну компанію піхоти і малий відділ кінноти; рівночасно заатакували Японці Росиян в Салюнку, де було 500 неприятельских козаків, 6 армат скорострільних і баталїон піхоти уоружений машиновими карабінами. Неприятеля виперто на північ, при чім полишив він 19 убитих. Японці мали лиш малі страти.

Після донесеня Бюра Райтера з Токіо мали Японці дня 15 с. м. заатакувати дуже сильно укріпленя Порт Артура і по дуже завзятій борбі здобули форт Куропаткіна і инші горби на захід від форту Іцшан. Проби Росиян, аби відобрати ті становища, не удали ся. — Daily Telegraph доносить з Чіфу: Японьскі канонірки виїхали з Нючвану, аби взяти участь в борбі під Порт Артуром. До Чіфу приплила одна хіньска джунка з двома панями і дітьми. Муж одної з тих пань, купець Крац, дістав ся до японьскої неволї. Обі панї оповідають, що для недужих і дітий житє в Порт Артурі не-

Прокляте вино.

(З хорватского — Евгена Кумічіча).

(Конець).

Тонка любила Мата вже два роки, все думала і мріла про него. Коли погадала, що она може бути не его, їй здавало ся, начеб хто хотів видерти кусник серця з еї грудий. Марко не замічав з початку, яка его донька мовчалива та сумна, але пізнійше занепокоїв ся сильно, бо еї любі очи були часто червоні від плачу.

Дівчина розмовляла часто із своїм милим, просила его і заклинала, щоби перестав ходити до гостинници Анзельма. Мато приобіцював всьо, але не додержував слова. Сходили ся над морем, в таємних заливах, в городі за хатою і в гірских долинах, всюди, де надіяли ся бути самі. Хлопець любив Тонку, бо була миленькою дівчиною та единою дитиною доволї богатого батька. Цїле місточко говорило про него, коли він упив ся в Анзельма і відтак люди найшли его сплячого в рові. На вість про се Тонка плакала, плакала, але вкінци ему простила, бо надїяла ся, що він перестане пити.

Надійшов день розлуки. Мато обіцяв дівчині, заким піде до Полї, що буде до неї писати, що буде уникати лихе товариство, що буде як сьвятий жити.

Було се хмарного, сумного дня, під конець жовтня. Мато і Тонка зійшли ся над морем, в малім заливі. Розбурхане море хлюпало филями понад беріг. Глухий плюскіт води мішав ся із шумом лїса, що ще зелений стояв над кручами На полудни гудів вже полудневий вітер.

— Мато, як поправиш ся, батько пристане...

— О, я поправлю ся, моя мила, поправлю ся! — живо відповідає Мато і прикладає руку до серця.

— Мато, коби ти знав, кілько то я через тебе наплакала ся...

— Будь знов весела, Тонка, вір менї, я...

— Я маю бути веселою а ти йдеш до Полї?

— Не плач, менї се дуже прикро. Не забудеш мене?

— Якже би я могла... Нї, нї, нї, ах Мато! — зітхає Тонка і кладе голову на его рамя.

Мато обіймає еї рукою за шию і цїлує еї в рожеві уста. Она здрігаесь в его обіймах і глядить на него крізь сльози.

— Не плач, дороге серденько!

— Мато, три роки будеш служити а я нещастна...

— По трех роках поверну...

— А коли тебе не пустять?

— То утечу!

— Мато! — скричала дівчина і притулила ся до его грудий.

Смерком розлучили ся обоє. Коли вийшли на гору понад морем і долина осталась позаду, кивали до себе рукою і кожде щезло за своєю горою, з горем у серци. — — —
— — — — — — — — — — —

Минув рік, від коли Мато пішов до війска. З початку писав до Тонки часто, пізнійше відзивав ся лише що другий місяць і сумні здогади наповняли серце дівчини. До шіора Анзельма писав Мато що місяць, бо гроші розпливались в его руках як сніг.

Жінка почтмайстра знала, що Анзельмо висилає марнотратникови до Полї гроші і тому не дивниця, що знали се також всї сусїди та инші люди. Женщини говорили, як лише з дівчиною стрінули ся, про се голосно, думаючи, що се тим лїпше для їх синів, коли Мато відверне ся від честної, роботящої дівчини, единої дитини богатого Марка. Не оден сусїд говорив дівчинї, що Мато прогайнує усе своє майно та що не стане ему плота, під котрим би простягнув ся і дівчина нехай вибє собі его з голови, в Предградї хлопців досить, з котрими могла би бути щаслива.

Батько Мата був пристрастний, сварливий чоловік і марнотратник. Вже від давна був приятелем Анзельма, бо Анзельмо позичав ему гроші на его майно. Купець Ловро Ружич, тутешний родом, заклинав его часто, щоби мав розум і не кидав ся нарошно в пропасть, але дарма. Нещастний попав в руки лукавого лихваря Анзельма, у котрого пересиджував цїлими днями. Розтративши більшу часть свого добра, зледащів до краю. Стидав ся мотики а почав торгувати вином та шкірою. Ходив на всї ярмарки, але весь заробок пропивав з товаришами. Анзельмо докучав ему без пощади і він прямо не міг обігнати ся від процентів. Жінка померла з грижі задля господарки чоловіка, не могла глядіти, як розпадає ся дім.

можливе. Найбільша часть домів розвалена. Люди живлять ся кіньским мясом. Кораблї в порті заєдно зміняють своє становище, аби не виставляти ся на стріли неприятеля. Краца Японці випустили і він прабув також до Чіфу. Єго оповіданє про положенє в Порт Артурі не вдоволили японьских офіцирів. Они сказали єму, що він може говорити о щастю, що утїк з міста, бо Порт Артур буде вже за кілька днів в руках Японцїв. Крац не може нахвалити ся дїяльности і хоробрости ґенерала Штесселя, котрого дуже люблять прості вояки, лише не офіцири, з котрими він дуже остро поводить ся. Загальне обуренє панує на кн. Ухтомского з причини, що фльота повернула до Порт Артура. Японцї стріляють знаменито і уміють дуже добре укривати свої батериї. За днн цїле місто пусте, бо люди ховають ся по підземних казаматах. Воздух в місті страшенний від гниючих трупів, особливо коли вітер повів від сторони укріплень. Мимо всего однако настрій залоги має бути дуже добрий.

Новинки.

Львів дня 24-го вересня 1904.

— Затверджене вибору. Є. В. Цїсар затвердив вибір Мариана бар. Блажовского, властителя дібр Новосїлки язловецкі на маршалка і дра Едв. Крижановского, лїкаря в Бучачи, на заступника маршалка повітової ради в Бучачи.

— В торговельній Академії у Львові будуть відбувати ся окремі вечірні курси з поединчої і подвійної бухгальтериї, банкового книговодства, купецкої рахунковости, торговельної кореспонденциї, науки про торговлю і векслї, та початків француского мови. На ті курси буде приймати ся як мужчин так женщин з покінченим 17 роком житя. Вписи будуть відбувати ся від 3—8 жовтня від 10—11 год. перед полуднем в дирекциї торговельної Академії.

— Загальні збори краєвого товариства господарского „Сїльский Господар" відбудуть ся у Львові (рівночасно з рільничо-економічними викладами) в днї 29 вересня 1904 (четвер) о годині 3 по полудни в домі при ул. Коперника ч. 36 (руска духовна семинария) з слїдуючою проґрамою: 1) привітне слово, 2) справоздане з дїяльности Видїлу товариства, 3) дискусия над тим справозданем, 4) зміна статутів товариства, 5) вільні внесеня членів. — *Від Видїлу товариства.*

— З „Сокола". Новий льокаль тов. „Сокіл" у Львові находить ся при улици Коперника ч. 9, куди треба адресувати всї листи.

— Крадежи. В послїдних днях лучило ся кілька більших крадежий. Найбільшої крадежи допустив ся слуга „центрального банку для ческих кас щадничих" у Відни, Йосиф Єннер. Він украв 235.000 К, які з порученя свого банку мав зложити в иньших банках. Єннер допустив ся крадежи в той спосіб: Банк вручив єму рано о 10 год. чек на 155.000 К з порученєм, аби ті гроші взяв в австро-угорскім банку і зложив в „Жіро- і Каса-ферайні". Єннер відійшов і по хвили повернув, заявляючи, що веліли єму прийти по гроші за дві години. Він однак взяв був гроші і мав їх при собі. Коли в полудне виходив мнимо до австро-угорского банку, вручено єму ще 88.000 К. аби їх зложив в „Банкферайні". Небавом зателефоновано з того банку, що там ще не одержано 155.000 корон. Крадїж викрила ся сейчас, коли донесено, що австро-угорский банк гроші виплатив. Єннер пропав від тої хвилї. Здає ся однако, що він доси укриває ся у Відни. — В Кракові засуспендовано недавно одного з почтових офіциялів за обманьства з американьскими листами, а тепер викрито дальші такі злодїйства. Онагди найдено над берегом Висли до 70 штук недоручених листів і переказів з Америки. Печатки на листах вказували, що они походять з цьвітня с. р. Краківска полїция оголосить спис адресатів і буде доходити, котрий з почтових урядників допустив ся крадежи. — В Мільбах в Семигороді 34-лїтний буґальтер Маврикий Тіс украв 25.000 К і утїк в незвістнім напрямі.

— Страшна похибка. Замість сантолїни видав аптикар в Ґрантолї під Медіоляном стрихнїну. З тої причини померло 3 дїтий, а неосторожного аптикаря увязнено.

— Погорджують нїклем злодії. В ночи на пятницю обікрали злодії склад годинників Бенямина Редліха в Чернівцях, вломивши ся до склепу із подвіря. Злодії видно були аматорами лише благородних металїв, бо покрали все, але годинники нїклеві лишили.

— Зелїзнича катастрофа. В ночи на 20 вересня наїхала в Ферарі льокомотива, на котрій був лише палїй, із усею силою на поспішний поїзд, що їхав із Больонїї до Венециї. В ваґонах пакунковім і почтовім займив ся огонь і спалив їх до тла. 6 людий убитих, 17 ранених, між послїдними находить ся секретар австр. міністерства др. Отто Бажант, що їхав до Риму в справі заключеня торговельного договору з Італїєю.

— Револьверовий замах. З Одеси доносять, що дня 21 с. м. якийсь 19-лїтний хлопець стрілив на улици з револьвера до начальника міскої полїциї ґенерала Найдгардта. Перший стріл хибив, а коли хлопець підніс револьвер до другого стрілу, адютант Найдгардта сниймав єго за руку і вирвав револьвер. Напастника арештовано.

— Овация з поцїлуями. До анґлїйских часописий доносять з міста Сідні в Австралії про забавний епізод, який скоїв ся на концерті звістного пяніста Падеревского. Величезна концертова саля була виповнена до послїдного місця. Падеревского приймали овацийно. Ентузиязм дійшов до вершка, коли концертант відограв свою „Польску фантазию". По численних викликуванях і оплесках около 200 молодих дам вдерло ся на естраду, щоби обійміти музика. Падеревский утїк до ґардероби. Обожательки побігли за ним, аж дістали єго в свої руки и засипали єго горячими поцїлуями та кріпкими обіймами... Доносять, що Падеревский не був вдоволений з таких проявів одушевленя.

— Неудачна операция. В Сеґедині умерла перед кількома днями Тереса Ледечі наслїдком незручної операциї, яку перебула тому три роки на клїницї в Будапешті. В послїдних часах стала Ледечі жалувати ся на страшні болї і незабаром утворила ся отверта рана, котра повстала через те, що при операциї забули в її животї і зашили малий хірурґічний інструмент, званий pince haemostatique. Недужа умерла наслїдком сеї рани а против неврученого оператора заряджено процес.

— Дивний случай смерти лучив ся в місцевости Зіблінґен, коло Шафгузи, в Швайцариї. Якийсь Яков Вальтер, пючи із збанка вино, проковтнув осу, котра ужалила єго в гор

В своїм житю она зазнала богато горя від марнотратника, що упивав ся що другої або третьої днини. Як сказала на се одно слово, підносив кулак і бив її, куди попало.

Кілько разів батько Мата підхмелив ся в гостиннице Анзельма, кричав, що буде жити сто лїт, що єго груди з зелїза а рамена з каменя. Але помилив ся. Вертаючи пяний з одного ярмарку зимовою порою, упав до рова і спав там цїлу ніч. На другий день почув кольку в боцї а пять днів опісля був вже чужий, похований далеко від дому.

По місяци явив ся єго одинокий син Мато в Предградї, де не застав вже нї батька нї матери. Єго увільнили від войскової служби. Так осиротений сумував кілька днів, але Анзельмо скоро єго розрадив. Мато пив тепер цїлими днями. Люди говорили: „Ще трохи, а Анзельмо замкне єму двері своєї гостинниці перед носом".

Тонка вянула і чахнула від суму, бо батько заборонив їй строго говорити з Матом. В тім часї лучало ся їй богато женихів, однак она була немов німа. Сусїди говорили, що Мато її зачарував. Одного дня дївчина шила перед хатою і сумно споглядала на море, що мерехтїло червонавим блеском. Був тихий вечер. Лице дївчини було блїде і вохке від слїз. З моря доносив ся крик меви. Нараз Тонка стрепенула ся, перед її очима виринула з поза хати стать хлопця.

— Се ти, Мато? — крикнула глухо, білїючи та червонїючи на лици та шиї.

— Чого боїш ся? — спитав Мато і здвиг раменами.

— Ах, Мато, я не надїяла ся! — зітхнула дївчина, глянула на него сумно і звісила голову на груди.

— Я бачив твого батька, як ішов до моря і тому я скочив сюди, щоби з тобою одною поговорити, що каже батько?...

— Батько?... — вітхає Тонка і її очи наповняють ся слїзми.

— Знов сльози! Чого плачеш?

— Ще питаєш? Маю веселити ся?

— З тебе дитина!

— Мато, чому ти мене не послухав? Ти став....

— Чим став?

— Ти став ще гіршим ... так, відколи прийшов з Полі. Вічно сидиш у Анзельма. Я стидаю ся за тебе перед людьми.

— Тонка, не будь дурна? Як батько позволить, щоби ми побрали ся, то проклятий я, коли зайду хоч раз до дому того вовка, що здирає з мене живцем шкіру! — мовить Мато сердито і сїдає коло дївчини.

— Батько каже, що радше бачив би мене трупом, чим твоєю.... Нї, він нїколи не згодить ся ...

Мато почервонїв.

— Тонка, ти моя! — процїдив кріз зуби.

Дївчина дрігнула і схилила голову на єго рамя.

Сидїли тихо. Нічні тїни вкривали тихий беріг, теплий леґіт тягнув понад розбурхане море. Мато і Тонка глядїли довго на себе, їх лиця горіли, а губи найшли ся разом — — —

Два днї пізнїйше старий Марко набивав перед хатою обручі на бочки. Задуманий, звісивши голову, наповняв тремтячою рукою люльку. Послїдні проміні сонця падали кріз галузє каштана на синю сорочку старця та єго сиву голову. Коли закурив люльку, почув за собою голос:

— Дай Боже здоровля, Марку!

— Дай Боже! — відповідає старець, замітивши Мата.

— Вічно при роботї, Марку!

— А що маю дїяти? — киває старий головою і пускає перед себе клуб диму.

— Марку, ви знаєте, що мене тут сюди приводить. Марку, дайте менї її руку! Пожалуєте, коли менї Тонки....

— Нї, нї, сину! Бажаю вам щастя і розуму, але вірте менї, з Тонкою не підете нїколи перед вівтар — відповідає старий сумно.

— Алеж Марку?

— Нї! — сказав рішучо старий.

Мато стиснув кулаки, горяча кров ударила єму до лиця. Блискаючи очима, сказав хрипко:

— Прощавайте!

— Най Пан Біг проведить! — сказав старий і почав клепати молотком в обруч на бочцї.

Мато глянув на него люто, обернув ся швидко і пішов з гори до Предградя, до Анзельма. Сидїв там до півночи. Жадно пив тої ночи, бив пястуками в стіл, скреготав зубами і грозив комусь, підносячи руку. Рано найшли єго люди за домом Анзельма; спав як убитий.

— — — — — — — — — — — — —

Був гарний весняний день і богато людий зійшло ся до Предградя на ярмарок. На левадї за місточком, в тїни великих лип гомонїв весело нарід, що прибув сюди з поблизьких сїл та місточок. По полудни завели парубки та дївчата танцї. Лиця дївчат горять, чола хлопцїв вкривають ся росою, живо палають очи, всюди гомін та крик, сьпів та веселе вигойкуванє. З над моря тягне приємний вітрець а горою шумлять липи. Всї люди одїті по сьвяточному. Дїти тиснуть ся довкола буд, щоби побачити всякі дива, що їх торговець порозставляв на дошках. Поміж тими головами, між яркими хустками та шапками проблискують тут і там баґнети двох жандармів, перед котрими люди розступають ся з пошаною.

Шіор Анзельмо поставив також свою бочку під високою липою і шинкував вино. Ан-

лї. Наслідком сего горло запухло. Щоби усунути пухлину, Вальтер випив кілька склянок горячого молока і положив ся по вечери спати. В ночи почало его дусити, він зірвав ся з ліжка і упав неживий на землю. Пухлина кинула ся на голосові вязила і замкнувши віддихову дорогу, викликала смерть.

— **Смерть в Дністрі.** Управитель парохода „Паґер“ в Галичи, п. Володислав Рубись, виїхав оногди двома човнами з сїмома людьми на ріку Дністер, аби шукати якора, який остав на дні русла. В часї їх праці ударила о човна сильна филя і перевернула оба човна. Робітники і Рубись упали до води, глубокої в тім місци на півтретя метра, але притім один з робітників Іван Гіркоперець утопив ся. Тїла его доси ще не найдено.

— **Скора зима.** З Жабя доносять: Несподівано загостила до нас зима. В неділю і в понеділок падав сніг без перестанку. Полонинами сніг по коліна. З верхів зганяють рогату худобу і вівцї, хоч они ще дві неділї мали пасти ся. Таку скору зиму Гуцули гірко відчувають, бо сніг прикрив некошену траву. Долинами сніг на 2 цм. грубий. Тепломір показує 0° R. Старі люди не памятають, коли в так ранній осени падав сніг.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 24 вересня. Кореспондент „Правітельственного Вестніка“ телеґрафує з Мукдену: Після донесень з хіньского жерела стараються ся Японцї обійти росийске ліве крило.

Париж 24 вересня. Matin доносить з Чіфу, що росийскі офіцири кн. Радзивил і Крістофоров приїхали до головної кватири Куропаткина з важними листами Штесселя. Оба привезли з собою з Порт Артура почтові голуби, котрі мають бути вислані до обляженої кріпости з депешами від Куропаткина.

Париж 24 вересня. Тутешні часописи довідують ся з Петербурга, що жена ґен. Штесселя вістала ранена в часї одного з послїдних атаків японьских. Рана єсть легка.

Льондон 24 вересня. Standard довідує ся з японьского жерела, що Росияни покидають Мукден і лише ще 20.000 росийского войска стоїть на полудне від ріки Гун.

Льондон 24 вересня. Daily Chronicle доносить з Токіо: Ґенерал Куропаткин помилив ся, кажучи, що зелїзниця коло Ляояну знищена. Лише деревляні части моста погоріли. Кореспонденти перейшли по битьі через міст. Зелїзницю з Дального до Ляояну ушкодили Росияни лише в малій части.

Петербург 24 вересня. У Вильні відслонено вчера памятник цариці Катерини II. в присутности вел. кн. Михайла Александровича, міністра справ внутрішних кн. Сьвятополк-Мірского і представителів шляхти.

Льондон 24 вересня. Помимо заперечень з Петербурга удержує ся тут поголоска, що Японцї в послїдних кількох днях поробили великі поступи під Порт Артуром і здобули цїлий ряд становищ, завдяки котрим панують над цїлою кріпостию. Атаки ґен. Штесселя, аби їх виперти з тих становищ, не повели ся. Супротив того Порт Артур може удержати ся лише ще кілька днів.

Петербург 24 вересня. (Урядово). Ґенерал Сахаров телеґрафує до ґенерального штабу під д. 22 с. м.: На переді полудневої армії видко похід неприятельских передних сторожий, котрі посувають ся в північно-всхідним напрямі дорогою ведучою до Теліна.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

зельмо закотив рукави від сорочки, краплї поту блестїли на его чолї та червоних, товетих губах, а довкола него звенїли фляшки та склянки, сьпівали парубки — словом оглушаючий галас. — Анзельмо сердить ся, наливає, бере в заміну гроші і перечисляє їх на долони своєї волохатої руки. Біля него пе й Мато. Він хитає ся вже на ногах, его лице покрило ся темно-червоною краскою, волосє розхрістане, очи зайшли мракою та кровю, горло охрипло. Моряцку шапку насунув на чубок, розстегнув ся, обнажив грудь. Гарний парубок, сильний, здоровий, молодий! Тепер ему двайцять два роки. Кількох добрих людий бачить, що він пяний і они кивають журливо головами. Уста Мата пожовкли від розкушеного циґара, котре він держить в зубах і раз по раз закурює, колихаючись на ногах. Коли Мато зовсім пяний, він не знає, що робить, що говорить. Тодї тратить розум, кров кипить в нім, а люди кажуть, що він тоді такий лихий та завзятий, що не побояв би ся й чорта.

Нараз завзенїла решітка. Мато підносить склянку, і притупуючи, зачинає перед Анзельмом сьпівати та танцювати. Той відтручує его гнївно від себе і каже:

— Не роби менї тут крику! Іди там, де гуляють — там твоя Тонка.

— Гей, шіор Анзельмо, поволи! — кричить Мато скажено і хапає Анзельма за груди.

Люди розривають їх. Мато лютий, із затисненими пястуками іде під недалеку липу, де танцюють. В мить завважав він Тонку, що як раз гуляла „коло“ з молодим моряком. В Предградї ходили слухи, що сей моряк возьме гарну Тонку за жінку. Очи Мата блиснули, лице запалало, і з затисненими зубами кинув ся він до моряка та відтрутив его від Тонки. Се розлютило моряка — він ловить его за горло. Нарід розступає ся, дівчата в розтїч. Мато хоче боронити ся, однак моряк кидає ним гнеть об землю. Мато стає ще лютійший, збирає всї сили, встає і знов кидає ся на моряка. Нараз являє ся жандарм, ловить Мата за рамя і хоче відтягнути его від противника.

Мато бє жандарма пястуком у груди, той здрігає ся і хапає за карабін, щоби ударити ним Мата по голові, та парубок закриває ся раменем, вириває карабін і вбиває баґнет жандармови в ногу. В тій хвили прискакує другий жандарм, видить, о що ходить, замахуєсь на Мата і пробиває его баґнетом в груди. Люди кричать з жаху, Мато здрігаєсь, хитає ся і паде на подоптану мураву. За хвилю віддає духа, вплявивши очи в Тонку, що упала біля него на колїна. Хотїв щось сказати, але на губи виступила кров.

Старі люди, говорили, що прокляте вино его убило.

Раз около Різдва зібрала ся товпа дїтий на дорозї перед Предградою. Падав сніг, віяв студений вітер і ніс голос дзвонів далеко над беріг. Дїти глядїли на гору, де стояв дім Тонки. Коли замітили кількох людий і щось білого, що чотирох мужчин зносило домів по стрімкій дорозї, кликнули дїти: „Вже єї несуть, вже єї несуть!“

Несли Тонку на кладовище, куди рік пізнїйше занесли й батька.

Шіор Анзельмо по десятьох роках став бурмістром в Предградї, де був найбогатшим чоловіком. І він помер а на кладовищи в Предградї блестить лише мармуровий памятник серед деревляних хрестів.

Курс львівский.

Дня 23-ого вересня 1904.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	538·—	548·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	583·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·90	99 90
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102 20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102 20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	83 —	87·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	53 50	55·50
Угорск. черв. хреста	29·—	30·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	66·—	71·—
Базиліка 10 К	21·—	22·—
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

НАДІСЛАНЕ.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкнення місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошення о позичку штука по 2 „
12. Виказ уморення позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).